Ez a dokumentum kizárólag tájékoztató jellegű, az intézmények semmiféle felelősséget nem vállalnak a tartalmáért

►**B**

A TANÁCS 2005/85/EK IRÁNYELVE

(2005. december 1.)

a menekültstátusz megadására és visszavonására vonatkozó tagállami eljárások minimumszabályairól

(HL L 326, 13.12.2005, o. 13)

Helyesbítette:

►**C1** Helyesbítés, HL L 236, 31.8.2006, 35. o. (2005/85)

▼B

A TANÁCS 2005/85/EK IRÁNYELVE

(2005. december 1.)

a menekültstátusz megadására és visszavonására vonatkozó tagállami eljárások minimumszabályairól

AZ EURÓPAI UNIÓ TANÁCSA,

tekintettel az Európai Közösséget létrehozó szerződésre és különösen annak 63. cikke első bekezdésének 1. d) pontjára,

tekintettel a Bizottság javaslatára ([1]),

tekintettel az Európai Parlament véleményére ([2]),

tekintettel az Európai Gazdasági és Szociális Bizottság véleményére ([3]),

mivel:

(1) A közös menekültpolitika, beleértve egy közös európai menekültügyi rendszert is, szerves részét képezi az Európai Uniónak a szabadság, a biztonság és a jog érvényesülésén alapuló olyan térség fokozatos létrehozására irányuló célkitűzésének, amely nyitva áll mindazok számára, akik kényszerítő körülmények miatt jogszerűen keresnek védelmet a Közösségben.

(2) Az Európai Tanács az 1999. október 15–16-i tamperei különleges ülésén megállapodott abban, hogy törekedik az 1967. január 31-i New York-i jegyzőkönyvvel módosított, a menekültek jogállásáról szóló, 1951. július 28-i genfi egyezmény (a továbbiakban: „a genfi egyezmény”) teljes és mindenre kiterjedő alkalmazásán alapuló Közös Európai Menekültügyi Rendszer létrehozására, ezzel megerősíti a visszaküldés tilalmának elvét, és biztosítja, hogy senkit ne küldjenek vissza olyan helyre, ahol üldöztetésnek van kitéve.

(3) A tamperei következtetések előírják, hogy a Közös Európai Menekültügyi Rendszer rövid távon a tagállamokban a tisztességes és hatékony menekültügyi eljárások közös normáit, hosszú távon pedig az Európai Közösségen belül egy közös menekültügyi eljáráshoz vezető közösségi szabályokat foglalja magában.

(4) A menekültstátusz megadására vagy visszavonására vonatkozó tagállami eljárások ezen irányelvben megállapított minimumszabályai ezért a menekültügyi eljárásokra vonatkozó első intézkedést képezik.

(5) Ezen irányelv fő célkitűzése az, hogy a Közösségben minimum keretrendszert vezessen be a menekültstátusz megadására és visszavonására vonatkozó eljárásokra.

(6) A menekültstátusz megadására és visszavonására vonatkozó eljárások szabályainak közelítése segít a menedékkérők tagállamok közötti másodlagos mozgásának korlátozásában, amennyiben az ilyen mozgást a jogi keretek között fennálló különbségek okoznák.

(7) A minimumszabályok természetéből adódóan a tagállamoknak hatáskörrel kell rendelkezniük arra, hogy kedvezőbb rendelkezéseket vezessenek be vagy tartsanak fenn a tagállamoktól nemzetközi védelmet kérő, harmadik országbeli állampolgárok vagy

([1]) HL C 62., 2001.2.27., 231. o. és HL C 291., 2002.11.26., 143. o.
([2]) HL C 77., 2002.3.28., 94. o.
([3]) HL C 193., 2001.7.10., 77. o. Nem kötelező konzultációt követően adott vélemény.

▼B

hontalan személyek tekintetében, amennyiben az ilyen kérelem alapjául az szolgál, hogy az érintett személy a genfi egyezmény 1. cikkének A. pontja értelmében menekültnek minősül.

(8) Ez az irányelv tiszteletben tartja az alapvető jogokat, és szem előtt tartja különösen az Európai Unió alapjogi chartája által elismert elveket.

(9) Az ezen irányelv hatálya alá tartozó személyekkel kapcsolatos bánásmód tekintetében a tagállamokat a megkülönböztetést tiltó olyan nemzetközi jogi eszközökben előírt kötelezettségek terhelik, amelyeknek azok részes felei.

(10) Elengedhetetlen, hogy valamennyi menedékjog iránti kérelemmel kapcsolatos döntést a tények alapján, továbbá első fokon olyan hatóságok hozzák meg, amelyek személyzete a menekültügyi és menekültekkel kapcsolatos területen megfelelő tudással rendelkezik, vagy az ehhez szükséges képzésben részesül.

(11) A tagállamoknak és a menedékkérőknek egyaránt az áll érdekében, hogy a menedékjog iránti kérelmeket a lehető legrövidebb időn belül elbírálják. A menedékjog iránti kérelmek elbírálási eljárásának megszervezése a tagállamok mérlegelési jogkörében marad annak érdekében, hogy nemzeti szükségleteiknek megfelelően bármely kérelem elbírálását előtérbe helyezhessék vagy felgyorsíthassák, ezen irányelv előírásainak figyelembe vételével.

(12) A közrend fogalmába beletartozhat valamely súlyos bűncselekmény elkövetése miatti büntetőítélet.

(13) Annak érdekében, hogy a genfi egyezmény 1. cikke értelmében menekültként védelemre szoruló személyek pontosan azonosíthatóak legyenek, valamennyi kérelmező számára – bizonyos kivételek függvényében – hatékony hozzáférést kell biztosítani az eljárásokhoz, az ügyük szempontjából szükséges tények bemutatása érdekében lehetővé kell tenni számukra az illetékes hatóságokkal való együttműködést és megfelelő kommunikációt, valamint megfelelő eljárási garanciákat kell biztosítani számukra ahhoz, hogy ügyüket az eljárás valamennyi szakaszában folytathassák. A menedékjog iránti kérelmek elbírálására irányuló eljárásoknak, továbbá az eljáró hatóság döntéséig alapesetben a kérelmezők számára biztosítaniuk kell legalább az ott-tartózkodáshoz való jogot, amennyiben a hatóságok általi meghallgatásra kerül sor, az ügy bemutatásához a tolmácsi szolgáltatáshoz való hozzáférés jogát, a lehetőséget az Egyesült Nemzetek Menekültügyi Főbiztosának (a továbbiakban: „UNHCR”) képviselőjével, illetve a nevében eljáró bármely szervezettel való kapcsolattartásra, a döntésről való megfelelő értesítéshez és az e döntésre vonatkozó ténybeli és jogi indokoláshoz fűződő jogot, a jogi vagy egyéb tanácsadóval folytatott konzultáció lehetőségét, továbbá az ahhoz fűződő jogot, hogy az eljárás döntő mozzanataikor jogi helyzetükről olyan nyelven kapjanak tájékoztatást, amelyről ésszerűen feltételezhető, hogy azt megértik.

(14) Kiszolgáltatottságukra tekintettel továbbá külön eljárási garanciákat kell meghatározni a kísérő nélküli kiskorúak vonatkozásában. Ebben az összefüggésben a tagállamok elsődleges szempontja a gyermek mindenek fölött álló érdeke kell, hogy legyen.

(15) Abban az esetben, ha a kérelmező új bizonyítékot vagy érvet nem tartalmazó újabb kérelmet nyújt be, aránytalan volna arra kötelezni a tagállamokat, hogy újabb teljes megvizsgálási eljárást folytassanak le. Ezekben az esetekben a tagállamoknak lehetőséget kell adni a kérelmezők számára általában rendelkezésre álló garanciák alóli kivételt tartalmazó eljárások közül történő választásra.

(16) Számos menedékjog iránti kérelmet a kérelmező belépésére irányuló döntést megelőzően a tagállamok határain vagy tranzitzónáiban nyújtanak be. A tagállamoknak képeseknek kell lenniük

▼B

arra, hogy már létező eljárásaikat hozzáigazítsák a határon lévő ilyen kérelmezők sajátos helyzetéhez. Közös szabályokat kell meghatározni az ilyen helyzetekben alkalmazható, a kérelmezők számára általában rendelkezésre álló garanciák alóli lehetséges kivételekre. A határon folytatandó eljárásokat főként azon kérelmezők esetében kell alkalmazni, akik nem teljesítik a tagországba való belépés feltételeit.

(17) A menedékjog iránti kérelmek megalapozottságának vizsgálatakor a fő szempont a kérelmező biztonsága a származási országban. Amennyiben egy harmadik ország biztonságos származási országnak tekinthető, a tagállamok azt biztonságosnak nyilváníthatják, és egy adott kérelmező vonatkozásában feltételezhetik annak biztonságát, kivéve, ha a kérelmező komoly, ennek ellentmondó jelekre hívja fel a figyelmet.

(18) Tekintettel a harmadik országok állampolgárainak és hontalan személyeknek a menekültként való elismerésének terén elért harmonizálás szintjére, közös feltételeket kell meghatározni a harmadik országoknak biztonságos származási országgá nyilvánítására vonatkozóan.

(19) Amennyiben a Tanács meggyőződött arról, hogy egy adott származási ország vonatkozásában e kritériumok teljesülnek, és ennek megfelelően azt felvette az ezen irányelvnek megfelelően elfogadandó biztonságos származási országok közös minimumlistájára, a tagállamok kötelesek az azon ország állampolgárságával bíró személyek, illetve a korábban abban az országban szokásos tartózkodási hellyel bíró hontalan személyek kérelmeit azon ország biztonságának megdönthető vélelme alapján elbírálni. A biztonságos származási országgá nyilvánítás politikai jelentőségének fényében, különös tekintettel az egyes származási országok emberi jogi helyzete értékelésének hatására, valamint annak az Európai Unió külkapcsolatok területén folytatott politikáira gyakorolt hatására, a lista megállapítására vagy módosítására vonatkozó valamennyi döntést az Európai Parlamenttel folytatott konzultációt követően a Tanács hozza meg.

(20) Bulgária és Románia az Európai Unióhoz csatlakozni kívánó ország státuszából, valamint ezeknek az országoknak a taggá válás érdekében megtett előrelépéséből következik, hogy ezeket az országokat az Európai Unióhoz való csatlakozásuk időpontjáig ezen irányelv alkalmazásában biztonságos származási országoknak kell tekinteni.

(21) Egy harmadik országnak az ezen irányelv céljából való biztonságos származási országgá nyilvánítása nem jelent teljes garanciát azon ország állampolgárainak biztonságára nézve. A minősítés alapjául szolgáló értékelés természeténél fogva csak az adott országban fennálló általános polgári, jogi és politikai körülményeket, valamint azt tudja figyelembe venni, hogy az üldöztetésért, kínzásért vagy embertelen és megalázó bánásmódért vagy büntetésért felelős személyeket felelősségre vonják-e a gyakorlatban, ha megállapítják a felelősségüket az adott országban. Ezért fontos, hogy amennyiben egy kérelmező alátámasztja, hogy komoly okok alapján az az ország az ő adott körülményei között nem tekinthető biztonságosnak, az ország biztonságossá nyilvánítását a továbbiakban az ő esete vonatkozásában nem lehet relevánsnak tekinteni.

(22) A tagállamok minden kérelmet érdemben vizsgálnak meg, pl. értékelik, hogy a kérelmező a harmadik országok állampolgárainak, illetve a hontalan személyeknek menekültként vagy a más okból nemzetközi védelemre jogosultként való elismerésének feltételeiről és az e státuszok tartalmára vonatkozó minimumszabályokról szóló, 2004. április 29-i 2004/83/EK tanácsi irány-

▼B

elvvel [1] összhangban menekültnek minősülnek-e, kivéve, ha ezen irányelv másként rendelkezik, különösen, ha ésszerűen feltételezhető, hogy egy másik ország elvégzi a vizsgálatot, vagy megfelelő védelmet nyújt. A tagállamok különösen akkor nem kötelesek elvégezni a menedékjog iránti kérelem érdemi értékelését, amennyiben az első menedékjogot nyújtó ország a kérelmezőnek menekültstátuszt, vagy egyéb megfelelő védelmet biztosított, és a kérelmezőt ez az ország visszafogadja.

(23) A tagállamok akkor sem kötelesek a menedékjog iránti kérelmet érdemben elbírálni, ha a kérelmezőről – egy harmadik országhoz a nemzeti jog által meghatározottak szerinti kapcsolata alapján – ésszerűen feltételezhető, hogy abban a harmadik ország védelmet kérhet. A tagállamok ez alapján kizárólag akkor járhatnak el, ha ez a kérelmező az érintett harmadik országban biztonságban lenne. A kérelmezők másodlagos mozgásának elkerülése érdekében a tagállamoknak közös elveket kell kidolgozniuk a harmadik országok biztonságosnak tekintésére vagy nyilvánítására vonatkozóan.

(24) Egyes, különösen magas szintű emberi jogi és menekültvédelmi előírásokat követő, európai harmadik országok tekintetében a tagállamok számára lehetővé kell tenni, hogy az ilyen európai harmadik országból a területükre belépő kérelmezők esetében a menedékjog iránti kérelmeket ne, vagy ne teljes egészében kelljen megvizsgálniuk. Tekintettel a korlátozott vagy mellőzött vizsgálatnak a kérelmezőre gyakorolt lehetséges hatására a biztonságos harmadik ország elvének ilyen alkalmazását azokra a harmadik országokkal kapcsolatos esetekre kell korlátozni, amelyek tekintetében a Tanács meggyőződött arról, hogy az érintett harmadik ország biztonságára vonatkozó, az ezen irányelvben meghatározott magas szintű előírások teljesülnek. A Tanács ebben e kérdésben az Európai Parlamenttel folytatott konzultációt követően dönt.

(25) Az ebben az irányelvben meghatározott mindkét biztonságos harmadik ország elvre vonatkozó közös előírások természetéből következően ezen elvek gyakorlati hatása attól függ, hogy az érintett harmadik ország engedélyezi-e az érintett kérelmező számára a területére való belépést.

(26) A menekültstátusz visszavonása tekintetében a tagállamok biztosítják, hogy a menekültstátuszt élvező személyeket megfelelően tájékoztatják státuszuk lehetséges újbóli megvizsgálásáról, és lehetővé teszik számukra észrevételeik benyújtását, mielőtt a hatóságok meghozzák kellően indokolt döntésüket a státusz visszavonásáról. Ezek a garanciák azonban mellőzhetők, ha a menekültstátusz megszüntetése nem áll kapcsolatban azokkal a körülményekkel, amelyeken az elismerés alapult.

(27) A közösségi jog egyik alapelvét tükrözi, hogy a menedékjog iránti kérelmekkel és a menekültstátusz visszavonásával kapcsolatos döntések ellen a Szerződés 234. cikke értelmében bíróság előtti hatékony jogorvoslat tárgyát képezik. A jogorvoslat hatékonysága – a megfelelő tények vizsgálatára is tekintettel – összességében az egyes tagállamok közigazgatási és igazságügyi rendszerétől függ.

(28) A Szerződés 64. cikkének megfelelően ez az irányelv nem érinti a közrend fenntartásával, illetve a belbiztonság megőrzésével kapcsolatos tagállami hatáskörök gyakorlását.

(29) Ez az irányelv nem érinti a valamely harmadik ország állampolgára által a tagállamok egyikében benyújtott menedékjog iránti kérelem [2] (1) elbírálásáért felelős tagállam meghatározására vonatkozó feltételek és eljárási szabályok megállapításáról szóló

[1] HL L 304., 2004.9.30., 12. o.
[2] HL L 50., 2003.2.25., 1. o.

▼B

2003. február 18-i 343/2003/EK tanácsi rendelet hatálya alá tartozó eljárásokat.

(30) Ezen irányelv végrehajtását két évet meg nem haladó, rendszeres időközönként értékelni kell.

(31) Mivel ezen irányelv célját, nevezetesen a menekültstátusz megadására és visszavonására vonatkozó tagállami eljárási minimumszabályok megállapítását a tagállamok nem tudják kellőképpen megvalósítani, és ezért az intézkedés terjedelme miatt az közösségi szinten jobban megvalósítható, a Közösség a Szerződés 5. cikkében megállapított szubszidiaritás elvének megfelelően intézkedéseket hozhat. Az e cikkben megállapított arányosság elvének megfelelően ez az irányelv nem lépi túl az e cél eléréséhez szükséges mértéket.

(32) Az Európai Unióról szóló szerződéshez és az Európai Közösséget létrehozó szerződéshez csatolt, az Egyesült Királyság és Írország helyzetéről szóló jegyzőkönyv 3. cikkével összhangban az Egyesült Királyság 2001. január 24-i levelében jelezte, hogy ezen irányelv elfogadásában és alkalmazásában részt kíván venni.

(33) Az Európai Unióról szóló szerződéshez és az Európai Közösséget létrehozó szerződéshez csatolt, az Egyesült Királyság és Írország helyzetéről szóló jegyzőkönyv 3. cikkével összhangban Írország 2001. február 14-i levelében jelezte, hogy ezen irányelv elfogadásában és alkalmazásában részt kíván venni.

(34) Az Európai Unióról szóló szerződéshez és az Európai Közösséget létrehozó szerződéshez csatolt, Dánia helyzetéről szóló jegyzőkönyv 1. és 2. cikkével összhangban Dánia nem vesz részt ezen irányelv elfogadásában, az rá nézve nem kötelező erejű, és azt nem köteles alkalmazni,

ELFOGADTA EZT AZ IRÁNYELVET:

I. FEJEZET

ÁLTALÁNOS RENDELKEZÉSEK

1. cikk

Célkitűzés

Ennek az irányelvnek a célja a tagállamokban a menedékjog megadására és visszavonására vonatkozó minimumszabályok és eljárási szabályok megállapítása.

2. cikk

Fogalommeghatározások

Ezen irányelv alkalmazásában:

a) „genfi egyezmény”: a menekültek helyzetére vonatkozó, az 1967. január 31-i New York-i jegyzőkönyvvel módosított 1951. július 28-i egyezmény;

b) „menedékjog iránti kérelem”: harmadik ország állampolgára, vagy hontalan személy által benyújtott olyan kérelem, amely a genfi egyezmény alapján valamely tagállam általi nemzetközi védelmet igénylő kérelemként értelmezhető. Minden nemzetközi védelem iránti kérelmet menedékjog iránti kérelemnek kell tekinteni, kivéve, ha a harmadik ország állampolgára kifejezetten másfajta, külön kérelmezhető védelemért folyamodik;

▼B

c) „kérelmező” vagy „menedékkérő”: harmadik ország olyan állampolgára, vagy olyan hontalan személy, akinek menedékjog iránti kérelme tárgyában még nem hoztak jogerős határozatot;

d) „jogerős határozat”: döntés arról, hogy a harmadik ország állampolgára, vagy a hontalan személy részére a menedékjogot a 2004/83/EK tanácsi irányelv alapján megadják-e, és amely ellen a továbbiakban az ezen irányelv V. fejezetében biztosított jogorvoslatnak nincs helye, tekintet nélkül arra, hogy ez a jogorvoslat a kérelmező számára lehetővé teszi-e az érintett tagállam területén maradást mindaddig, amíg kérelmét el nem bírálták, figyelemmel az ezen irányelv III. mellékletben foglaltakra;

e) „eljáró hatóság”: kvázi bírói testület vagy közigazgatási szerv, amely a tagállamban a menedékjog iránti kérelem megvizsgálására és annak tárgyában elsőfokú határozat meghozatalára illetékes, figyelemmel az I. mellékletben foglaltakra eljáró hatóság;

f) „menekült”: harmadik ország olyan állampolgára, vagy olyan hontalan személy, aki megfelel a genfi egyezmény 1. cikkében meghatározott feltételeknek, a 2004/83/EK irányelvben foglaltak szerint;

g) „menekültstátusz”: harmadik ország állampolgára vagy hontalan személy, menekültként való elismerése valamely tagállam részéről;

h) „kísérő nélküli kiskorú”: az a 18. életévét be nem töltött személy, aki jogszabály vagy szokás alapján felügyeletéért felelős nagykorú személy kísérete nélkül érkezik a tagállamok területére, vagy a belépését követően marad felügyelet nélkül, mindaddig, amíg ilyen személy felügyelete alá nem kerül;

i) „képviselő”: az a személy, aki a kísérő nélküli kiskorút törvényes gyámként képviselő szervezet nevében jár el, az a személy, aki a kiskorúak gondozásáért és jólétéért felelős nemzeti szervezet nevében jár el, továbbá minden olyan megfelelő képviselet, amelyet a kiskorú legfontosabb érdekeinek szolgálatára jelöltek ki;

j) „a menekültstátusz visszavonása”: az illetékes hatóságnak azon határozata, amellyel valamely személy menekültstátuszát a 2004/83/EK irányelv értelmében visszavonja, megszünteti, vagy megújítását elutasítja;

k) „a tagállamban való maradás”: azon tagállam területén való maradás, ideértve a határt, vagy a tranzitzónákat is, amelyben a menedékjog iránti kérelmet benyújtották vagy elbírálják.

3. cikk

Hatály

(1) Ezen irányelvet a tagállamok területén, ideértve a határon vagy a tranzitzónákban benyújtott menedékjog iránti kérelem elbírálására és a menekültstátusz visszavonására kell alkalmazni.

(2) Ez az irányelv nem alkalmazható a tagállamok képviseleteihez benyújtott diplomáciai vagy területi menedékjog iránti kérelmekre.

(3) Amennyiben a tagállamok olyan eljárást vezetnek be vagy alkalmaznak, amelyben a menedékjog iránti kérelmek elbírálására mind a genfi egyezmény alapján, mind pedig a 2004/83/EK tanácsi irányelv 15. cikkében megállapított körülmények alapján másfajta nemzetközi védelemre irányuló kérelemként sor kerül, úgy az eljárás minden szakaszában ezen irányelv rendelkezéseit kell alkalmazniuk.

(4) Mindezeken túl a tagállamok jogosultak ezen irányelv rendelkezéseit olyan eljárásokban is alkalmazni, melyekben másfajta nemzetközi védelemért benyújtott kérelmeket bírálnak el.

▼B

4. cikk

Felelős hatóságok

(1) A tagállamok valamennyi eljárásra kijelölnek egy eljáró hatóságot, amely ezen irányelv rendelkezései, különösen a 8. cikk (2) bekezdésében és a 9. cikkben foglaltak szerint felelős a kérelmek megfelelő elbírálásáért.

A 343/2003/EK rendeletének 4. cikke (4) bekezdése értelmében, adott tagállamban az ott bevándorlási ellenőrzést végző másik tagállam illetékes hatóságaihoz benyújtott menedékjog iránti kérelmet a benyújtás helye szerinti tagállam bírálja el.

(2) Mindazonáltal, a tagállamok előírhatják, hogy az alábbi esetekben más hatóság felelős, amennyiben:

a) olyan eset elbírálására kerül sor, melynek során azt vizsgálják, hogy másik államba küldjék-e a menedékkérőt, a felelős tagállam meghatározására vonatkozó feltételekre és eljárásokra vonatkozó szabályok szerint, mindaddig, amíg a megkeresett állam a menedékkérőt át nem veszi, vagy a megkeresett állam a kérelem elbírálását, illetve a kérelmező visszavételét meg nem tagadja;

b) a kérelemről való döntéshozatalra a nemzetbiztonsági rendelkezések figyelembevételével kerül sor, feltéve, hogy az eljáró hatósággal előzetesen konzultáltak abban a kérdésben, hogy a kérelmező a 2004/83/EK irányelv értelmében menekültnek minősül-e;

c) előzetes elfogadhatósági vizsgálatot kell lefolytatni a 32. cikk rendelkezései szerint, feltéve, hogy a hatóság a korábbi kérelmet illetően hozzáféréssel rendelkezik a kérelmező iratanyagához;

d) olyan eset elbírálására kerül sor, amely a 35. cikk (1) bekezdésében foglalt eljárások hatálya alá tartozik;

e) a 35. cikk (2)–(5) bekezdésében foglalt eljárások hatálya alá vonás engedélyezésének megtagadására kerül sor, az ezekben a bekezdésekben meghatározott feltételekre is figyelemmel;

f) annak megállapításáról van szó, hogy a kérelmező a tagállamba egy, a 36. cikk értelmezése szerinti biztonságos harmadik országból szándékozik-e belépni, vagy ilyenből lépett-e be, az ebben a cikkben meghatározott feltételekre figyelemmel.

(3) A tagállamok biztosítják, hogy amennyiben a (2) bekezdés rendelkezéseivel összhangban hatóságok kijelölésére kerül sor, úgy az ilyen hatóságok személyzete ezen irányelv gyakorlati végrehajtása során kötelezettségeik teljesítéséhez megfelelő ismeretekkel rendelkezik, illetve ahhoz megfelelő képzésben részesül.

5. cikk

Kedvezőbb rendelkezések

A tagállamok a menedékjog megadására és visszavonására vonatkozó eljárások tekintetében kedvezőbb szabályozást léptethetnek hatályba, vagy tarthatnak hatályban, amennyiben ezek a szabályok ezen irányelvvel összeegyeztethetőek.

▼B

II. FEJEZET

ALAPELVEK ÉS GARANCIÁK

6. cikk

Az eljáráshoz való hozzáférés

(1) A tagállamok megkövetelhetik, hogy a menedékjog iránti kérelmeket személyesen, és/vagy az erre kijelölt helyen nyújtsák be.

(2) A tagállamok biztosítják, hogy minden cselekvőképes nagykorú jogosult legyen a saját nevében menedékjog iránti kérelmet benyújtani.

(3) A tagállamok rendelkezhetnek úgy, hogy a kérelmező az általa eltartottak nevében is benyújthatja a kérelmet. Ezekben az esetekben a tagállam biztosítja, hogy a felnőtt korú eltartottak hozzájáruljanak a kérelem nevükben történő benyújtásához; ellenkező esetben lehetővé kell tenni számukra, hogy azt a saját nevükben nyújthassák be.

A hozzájárulást a kérelem benyújtásával egyidőben, vagy legkésőbb akkor kell megkövetelni, amikor a felnőtt korú eltartott személyes meghallgatására sor kerül.

(4) A tagállamok nemzeti jogszabályaikban meghatározhatják, hogy

a) melyek azok az esetek, amelyekben egy kiskorú a saját nevében nyújthatja be a kérelmet;

b) melyek azok az esetek, amikor egy kísérő nélküli kiskorú kérelmét a 15. cikk (1) bekezdésének a) pontja szerinti képviselőnek kell benyújtania;

c) melyek azok az esetek, amelyekben a menedékjog iránti kérelem egyben egy nem házas kiskorú személy menedékjog iránti kérelmének is minősül.

(5) A tagállamok biztosítják, hogy azok a hatóságok, amelyekhez a menedékjog iránti kérelem benyújtásának szándékával valószínűsíthetően fordulhatnak, megfelelő tájékoztatást tudjanak adni az illető számára arról, hogy hogyan és hol nyújthat be ilyen kérelmet, és/vagy megkövetelhetik, hogy ezek a hatóságok a kérelmet az illetékes hatósághoz továbbítsák.

7. cikk

A tagállamban maradás joga a kérelem elbírálásának ideje alatt

(1) A kérelmezők részére engedélyezni kell, hogy kizárólag az eljárás lefolytatása céljából a tagállamban maradhassanak mindaddig, amíg az eljáró hatóság a III. fejezet rendelkezései szerinti elsőfokú határozatot meg nem hozta. A tagállamban maradás joga tartózkodási engedélyre nem jogosít eljáró hatóság.

(2) A tagállamok ez alól csak akkor tehetnek kivételt, ha az újabb kérelmet a 32. és 34. cikk rendelkezéseinek megfelelően tovább nem vizsgálják, vagy adott esetben a személyt egy másik tagállam részére európai elfogatóparanccsal [1] összefüggő kötelezettség keretében vagy egyéb alapon, illetve harmadik ország, nemzetközi büntető bíróság vagy törvényszék részére átadják, illetve kiadják.

---

[1] Lásd az európai elfogatóparancsról és a tagállamok közötti átadási eljárásokról szóló, 2002. június 13-i 2002/584/IB tanácsi kerethatározatot (HL L 190., 2002.7.18., 1. o.).

▼B

8. cikk

A kérelmek elbírálásának követelményei

(1) A 23. cikk (4) bekezdésének i) pontjában foglaltak sérelme nélkül a tagállamok biztosítják, hogy a menedékjog iránti kérelmek nem kerülnek elutasításra, illetve kizárásra az érdemi elbírálásból pusztán azon az alapon, hogy azokat nem a lehető legrövidebb időn belül nyújtották be.

(2) A tagállamok biztosítják, hogy az eljáró hatóság a menedékjog iránti kérelmekről megfelelő vizsgálat után hozzon határozatot. Ennek érdekében a tagállamok biztosítják, hogy

a) a kérelmek elbírálására és a kérelmek tárgyában történő határozathozatalra egyénileg, tárgyilagosan és pártatlanul kerüljön sor;

b) a pontos és naprakész információ beszerzésére különböző forrásokból kerüljön sor, mint például az ENSZ Menekültügyi Főbiztosától (UNHCR) a menedékkérők származási országában, és ahol szükséges, az azon országokban uralkodó általános helyzetről szóló információk, melyeken át a kérelem benyújtásának államáig eljutottak; továbbá, hogy ezek az információk a kérelmek vizsgálatáért és a döntéshozatalért felelős személyzet rendelkezésére álljanak;

c) a kérelmeket elbíráló és döntést hozó személyzet ismerje a menedékjoggal és a menekültüggyel kapcsolatos vonatkozó rendelkezéseket.

(3) Az V. fejezetben említett hatóságok az eljáró hatóságoknak, vagy a kérelmezőn keresztül, vagy egyébként, hozzá kell férniük a (2) bekezdés b) pontjában említett, a feladataik ellátásához szükséges általános információkhoz.

(4) A tagállamok megállapíthatják a menedékjog iránti kérelmek elbírálásához szükséges dokumentumok fordításának szabályait.

9. cikk

Az eljáró hatóság határozatával szemben támasztott követelmények

(1) A tagállamok biztosítják a menedékjog iránti kérelmek ügyében hozott határozatok írásba foglalását.

(2) A tagállamok biztosítják továbbá, hogy egy kérelem elutasítása esetén a határozat tartalmazza a ténybeli és jogi indokolást, valamint írásbeli tájékoztatással kell szolgálnia arról is, hogy az elutasító határozatot hogyan lehet megtámadni.

A tagállamoknak nem kell indokolniuk a menekültstátusz megadását elutasító határozatot abban az esetben, ha olyan jogállást biztosítanak a kérelmező számára, amely a 2004/83/EK irányelv rendelkezései értelmében a nemzeti vagy a közösségi jog szerint ugyanazokat a jogokat és kedvezményeket biztosítja a számára, mint amelyek a menekültstátusszal járnak. Az ilyen esetekben a tagállamoknak azt kell biztosítaniuk, hogy a menekültstátusz megadását elutasító indokolás szerepeljen a kérelmező iratanyagában, és hogy kérésére a kérelmező abba betekinthessen.

Mindezeken túl, a tagállamoknak nem kell információt szolgáltatniuk az elutasító határozat írásbeli megtámadásának módjáról olyan határozattal kapcsolatosan, mely vonatkozásában annak lehetőségeiről a kérelmezőt egy korábbi stádiumban akár írásban, akár a számára hozzáférhető elektronikus úton már tájékoztatták.

(3) A 6. cikk (3) bekezdése alkalmazásában, és ha a kérelem azonos ténybeli alapon nyugszik, a tagállamok valamennyi eltartottra kiterjedően egyetlen határozatot hozhatnak.

▼B

10. cikk

A menedékkérőket megillető garanciák

(1) Tekintettel a III. fejezetben megállapított eljárásokra, a tagállamok a következő garanciákat biztosítják valamennyi menedékkérő számára:

a) a menedékkérőt a lefolytatandó eljárásról, az eljárásbeli jogaikról és kötelezettségeiről, valamint a kötelezettségei nem teljesítésének, illetve a hatóságokkal való együtt nem működésnek az esetleges következményeiről tájékoztatni kell, olyan nyelven, amelyről ésszerűen feltételezhető, hogy azt megérti. Tájékoztatást kell kapnia az időkeretről, és eszközökről, amelyek a 2004/83/EK irányelv 4. cikkében említett bizonyítékok benyújtására vonatkozó kötelezettségének teljesítéséhez a rendelkezésére állnak. Ezt a tájékoztatást olyan megfelelő időben kell megadni, hogy a menedékkérő gyakorolhassa az ezen irányelvben garantált jogait, és eleget tehessen a 11. cikkben foglalt kötelezettségeinek;

b) a menedékkérő számára ügyének az illetékes hatóságokhoz való beterjesztéséhez szükség esetén tolmácsolást kell biztosítani. A tagállamok legalább abban az esetben szükségesnek tekintik ezt a szolgáltatást, amikor az eljáró hatóság a kérelmezőt a 12. és 13. cikk szerinti meghallgatásra beidézi, és a megfelelő kommunikációt e szolgáltatás nélkül nem lehet biztosítani. Ilyenkor és más olyan esetekben is, amikor az illetékes hatóság beidézi a kérelmezőt, a szolgáltatások költségeit az állam viseli;

c) a menedékkérőtől nem lehet megtagadni a lehetőséget, hogy kapcsolatba lépjen az UNHCR-rel vagy más, a tagállam területén, a tagállammal kötött megállapodás alapján a UNHCR nevében működő szervezettel;

d) a menedékkérőt ésszerű időn belül tájékoztatni kell az eljáró hatóság által menedékjog iránti kérelméről hozott határozatról. Ha a kérelmezőt jogi vagy egyéb tanácsadó képviseli, a tagállamok választhatják azt, hogy a menedékkérő helyett a jogi vagy egyéb tanácsadó részére kézbesítik az eljáró hatóság határozatát;

e) a menedékkérőt – amennyiben nem segíti, vagy nem képviseli jogi vagy egyéb tanácsadó, vagy ha az ingyenes jogi segítségnyújtás nem áll rendelkezésre – olyan nyelven kell tájékoztatni az eljáró hatóság döntésének eredményéről, amelynek megértése a menedékkérőről ésszerűen feltételezhető. A tájékoztatásnak tartalmaznia kell azt is, hogy a 9. cikk (2) bekezdésének rendelkezései szerint az elutasító határozatot hogyan lehet írásban megtámadni.

(2) Tekintettel az V. fejezetben meghatározott eljárásokra, a tagállamok biztosítják, hogy minden menedékkérőt az e cikk (1) bekezdésének b), c) és d) pontjában említettel azonos garanciák illetnek meg.

11. cikk

A menedékkérők kötelességei

(1) A tagállamok a menekültügyi eljárás lefolytatásához szükséges mértékben kötelezhetik a menedékkérőket az illetékes hatósággal való együttműködésre.

(2) A tagállamok előírhatják különösen, hogy

a) a menedékkérők kötelesek bejelentkezni az illetékes hatóságoknál, vagy előttük személyesen megjelenni, akár haladéktalanul, akár egy meghatározott időpontban;

b) a menedékkérőknek át kell adniuk a birtokukban levő, a menedékjog iránti kérelmek elbírálásához szükséges dokumentumokat, pl. útleveleiket;

▼B

c) a menedékkérők kötelesek tájékoztatni az illetékes hatóságokat mindenkori lakhelyükről vagy címükről, továbbá a legrövidebb időn belül azok megváltozásáról. A tagállamok rendelkezhetnek úgy, hogy a kérelmező minden értesítést csak az általa legutóbbiként megadott lakhelyén vagy címén vehet át;

d) az illetékes hatóságok átkutathatják a kérelmezőt és/vagy a nála levő tárgyakat;

e) az illetékes hatóságok fényképet készíthetnek a kérelmezőről; és

f) az illetékes hatóságok rögzíthetik a kérelmező szóbeli nyilatkozatait, feltéve, hogy őt erről előzetesen tájékoztatták.

12. cikk

Személyes meghallgatásra beidézett személyek

(1) Mielőtt az eljáró hatóságok határozatot hoznak, a menedékkérő számára lehetővé kell tenni, hogy a menedékjog iránti kérelmét személyes meghallgatás során terjessze elő egy, a nemzeti jog értelmében a meghallgatás levezetésére jogosult személy előtt.

A tagállamok a személyes meghallgatást minden, a 6. cikk (3) bekezdésében említett eltartott felnőtt számára is lehetővé tehetik.

A tagállamok nemzeti jogszabályaikban meghatározhatják azokat az eseteket, amikor biztosítani kell a kiskorú személyes meghallgatását.

(2) A személyes meghallgatás mellőzhető az alábbi esetekben:

a) az eljáró hatóságnak elegendő bizonyíték áll a rendelkezésére ahhoz, hogy elismerő határozatot hozzon; vagy

b) az eljáró hatóság már meghallgatta a kérelmezőt annak érdekében, hogy a 2004/83/EK irányelv 4. cikke (2) bekezdése értelmében segítséget nyújtson a kérelmezőnek kérelme benyújtásához, és az ehhez szükséges lényegi információk előterjesztéséhez; vagy

c) az eljáró hatóság a kérelmező által szolgáltatott információk teljes körű vizsgálata alapján megállapította, hogy a kérelem megalapozatlan azokban az esetekben, amelyekre a 23. cikk (4) bekezdésének a), c), g), h) és j) pontjaiban foglalt körülmények vonatkoznak.

(3) A személyes meghallgatás mellőzhető akkor is, ha az ésszerűen nem kivitelezhető, különösen, ha az illetékes hatóságnak az a véleménye, hogy a kérelmező rajta kívül álló tartós ok miatt alkalmatlan a meghallgatásra, vagy nincs meghallgatható állapotban. Kétség esetén a tagállamok orvosi, vagy pszichológusi igazolást követelhetnek meg.

Amennyiben a tagállam az e bekezdésre való hivatkozással nem hallgatja meg a kérelmezőt, ésszerű erőfeszítéseket kell tenni annak érdekében, hogy a kérelmező vagy az eltartott további információkat tudjon szolgáltatni.

(4) E cikk alapján a személyes meghallgatás mellőzése nem akadályozhatja az eljáró hatóságot a menedékjog iránti kérelemre vonatkozó határozat meghozatalában.

(5) A személyes meghallgatás a (2) bekezdés b) és c) pontja, valamint a (3) bekezdés alapján való elmaradása nem befolyásolhatja hátrányosan az eljáró hatóság határozatát.

(6) Tekintet nélkül a 20. cikk (1) bekezdésében foglaltakra, a tagállamok a menedékjog iránti kérelemre vonatkozó határozat meghozatala során figyelembe vehetik azt a tényt, hogy a kérelmező nem jelent meg a személyes meghallgatáson, kivéve, ha alapos okkal szolgál távolmaradására.

▼B

13. cikk

A személyes meghallgatásra vonatkozó követelmények

(1) A személyes meghallgatásra főszabály szerint a családtagok jelenléte nélkül kerül sor, kivéve, ha az eljáró hatóság úgy ítéli meg, hogy a megfelelő vizsgálathoz szükséges a családtagok jelenléte is.

(2) A személyes meghallgatást olyan körülmények között kell lefolytatni, amelyek biztosítják a megfelelő titoktartást.

(3) A tagállamok megfelelő intézkedéseket hoznak annak érdekében, hogy a személyes meghallgatásra olyan körülmények között kerüljön sor, amelyekben a kérelmezők átfogóan előadhatják kérelmük benyújtásának okait. Ennek érdekében, a tagállamok

a) biztosítják, hogy a meghallgatást végző személy megfelelő felkészültséggel rendelkezzen a kérelem hátterében álló személyes és általános körülmények figyelembevételéhez, lehetőség szerint beleértve a kérelmező kulturális gyökereit vagy sérülékenységét is, és

b) olyan tolmácsot választanak ki, aki képes megfelelően kommunikálni a kérelmezővel és a meghallgatást végző személlyel. A kommunikációnak nem feltétlenül kell olyan nyelven zajlania, amelyet a menedékkérő előnyben részesít, ha van más olyan nyelv is, amelyről ésszerűen feltételezhető, hogy a menedékkérő azt megérti, és amelyen kommunikálni képes.

(4) A tagállamok szabályozhatják azokat a feltételeket, amelyek mellett harmadik személyek részt vehetnek a személyes meghallgatáson.

(5) Ezt a cikket a 12. cikk (2) bekezdésének b) pontja szerinti meghallgatásra is alkalmazni kell.

14. cikk

A személyes meghallgatásról készült jegyzőkönyv szerepe az eljárásban

(1) A tagállamok biztosítják, hogy minden személyes meghallgatásról írásbeli jegyzőkönyv készüljön, amely tartalmazza legalább a 2004/83/EK irányelv 4. cikkének (2) bekezdésében foglaltak szerinti lényeges információkat a kérelemről a kérelmező előadásában.

(2) A tagállamok azt is biztosítják, hogy a kérelmezők megfelelő időben betekinthessenek a személyes meghallgatásról készült írásbeli jegyzőkönyvbe. Ahol a betekintésre csak az eljáró hatóság határozatának meghozatala után van lehetőség, a tagállamok biztosítják, hogy a kérelmezők a jegyzőkönyvbe a lehető legrövidebb időn belül betekinthessenek annak érdekében, hogy a fellebbezést időben elkészíthessék és benyújthassák.

(3) A tagállamok megkövetelhetik a személyes meghallgatásról készült írásbeli jegyzőkönyv tartalmának kérelmező általi jóváhagyását.

Amennyiben a kérelmező a személyes meghallgatásról készült írásbeli jegyzőkönyv tartalmának jóváhagyását megtagadja, a megtagadás indokolását be kell vezetni a kérelmező iratanyagába.

A kérelmező részéről az írásbeli jegyzőkönyv jóváhagyásának megtagadása nem akadálya annak, hogy az eljáró hatóság a kérelem tárgyában határozatot hozzon.

(4) Ezt a cikket a 12. cikk (2) bekezdésének b) pontja szerinti meghallgatásra is alkalmazni kell.

▼B

15. cikk

Jogi segítségnyújtáshoz és képviselethez való jog

(1) A tagállamok a menedékkérők számára engedélyezik, hogy a menedékjog iránti kérelemmel kapcsolatos ügyeiket illetően saját költségükön, hatékony módon, egy, a nemzeti jogszabályok szerint elfogadott vagy engedélyezett jogi vagy egyéb tanácsadóval konzultáljanak.

(2) Az eljáró hatóság elutasító határozata esetében a tagállamok kérelemre ingyenes jogi segítségnyújtást és/vagy képviseletet biztosítanak a (3) bekezdésben foglalt rendelkezések szerint.

(3) A tagállamok nemzeti jogszabályaikban előírhatják, hogy ingyenes jogi segítségnyújtás és/vagy képviselet igénybevételére:

a) az V. fejezet rendelkezéseivel összhangban kizárólag bíróság vagy törvényszék előtt folyó eljárásokban van lehetőség, nem pedig a nemzeti jog szerinti másodfokú, vagy felülvizsgálati eljárásokban, beleértve a másodfokú, vagy felülvizsgálati tárgyalást követően a fellebbezés újratárgyalását is; és/vagy

b) kizárólag azok számára van lehetőség, akik nem rendelkeznek elegendő anyagi forrással; és/vagy

c) kizárólag a nemzeti jog által kifejezetten a menedékkérők segítésére és képviseletére kijelölt jog vagy egyéb tanácsadókon keresztül van lehetőség; és/vagy

d) kizárólag az előreláthatóan sikeres kimenetelű fellebbezés vagy felülvizsgálat esetén van lehetőség.

A tagállamok biztosítják, hogy a d) pont szerinti jogi segítségnyújtást és/vagy képviseletet nem korlátozzák önkényesen.

(4) A tagállamok szabályokat állapíthatnak meg az ilyen jogi segítségnyújtásra és/vagy képviseletre vonatkozó kérelmek benyújtásával és elbírálásával kapcsolatban.

(5) Ezen felül a tagállamok

a) anyagi és/vagy időbeli korlátozásokat állapíthatnak meg az ingyenes jogi segítségnyújtás és/vagy képviselet igénybevételére, feltéve, hogy ezek nem korlátozzák önkényesen a jogi segítségnyújtáshoz és/vagy képviselethez való hozzáférést;

b) előírhatják, hogy a munkadíj és egyéb költségek tekintetében a kérelmezőkkel szembeni elbánás nem lehet kedvezőbb, mint a saját állampolgáraik részére a jogi segítségnyújtás kapcsán általában tanúsított elbánás.

(6) A tagállamok megkövetelhetik a költségek részleges vagy teljes visszafizetését, amennyiben a kérelmező anyagi helyzete jelentősen fellendül, vagy amennyiben a kérelmező hamis információi alapján került sor a költségkedvezmény megállapítására.

16. cikk

A jogi segítségnyújtás és képviselet terjedelme

(1) A tagállamok kötelesek biztosítani, hogy az a nemzeti jogszabályok szerint elfogadott vagy engedélyezett jogi vagy egyéb tanácsadó, és aki segíti vagy képviseli a menedékkérőt a nemzeti jogszabályok szerint, hozzáférhessen a kérelmező iratanyagában levő olyan információkhoz, amelyet az V. fejezetben említett hatóságok megvizsgálhatnak, amennyiben ezek az információk a kérelem elbírálása szempontjából lényegesek.

A tagállamok kivételt tehetnek, ha az információ, vagy forrásának hozzáférhetővé tétele feltehetően veszélyeztetné a nemzetbiztonságot, az információt szolgáltató szervezetek, illetve személyek, vagy az érin-

▼B

tett személy biztonságát, vagy veszélyeztetné a tagállam menedékjog iránti kérelmeket elbíráló illetékes hatóságának vizsgálati érdekeit, vagy a tagállamok nemzetközi kapcsolatait. Ilyen esetekben a kérdéses információhoz vagy forráshoz való hozzáférést az V. fejezetben említett hatóságok részére kell biztosítani, kivéve, ha a hozzáférést nemzetbiztonsági okok eleve kizárják.

(2) A tagállamok biztosítják, hogy az a jogi vagy egyéb tanácsadó, aki segíti vagy képviseli a menedékkérőt, a kérelmezővel folytatott konzultáció céljából beléphessen zárt területekre, pl. fogdákba vagy tranzitzónákba. A belépés kizárólag annyiban korlátozható, amennyiben az – a nemzeti jogszabályok alapján – a terület biztonsága, rendje, vagy üzemeltetése szempontjából, illetve a kérelem hatékony megvizsgálásának biztosítása érdekében szükséges, feltéve, hogy ez a megszorítás nem jelenti a jogi vagy egyéb tanácsadó belépésének súlyos korlátozását, illetve nem vezet annak ellehetetlenítéséhez.

(3) A tagállamok szabályozhatják a jogi vagy egyéb tanácsadók jelenlétét az eljárás során lefolytatott valamennyi személyes meghallgatáson, az e cikkben vagy a 17. cikk (1) bekezdésének b) pontjában foglaltak sérelme nélkül.

(4) A tagállamok rendelkezhetnek úgy, hogy a kérelmezőt a nemzeti jogszabályok szerint engedélyezett jogi vagy egyéb tanácsadó jogosult a személyes meghallgatásra elkísérni.

A tagállamok megkövetelhetik a kérelmező jelenlétét a személyes meghallgatáson akkor is, ha a nemzeti jogszabályok szerint jogi vagy egyéb tanácsadó képviseli, továbbá megkövetelhetik, hogy a kérelmező személyesen adjon választ a feltett kérdésekre.

A jogi vagy egyéb tanácsadó távolléte nem akadályozza az illetékes hatóságot abban, hogy a személyes meghallgatást a kérelmezővel lefolytassa.

17. cikk

A kísérő nélküli kiskorúak részére biztosított garanciák

(1) Az ebben az irányelvben megállapított valamennyi eljárás tiszteletben tartásával, valamint a 12. és 14. cikkekben foglaltak sérelme nélkül a tagállamok kötelesek:

a) a lehető legrövidebb időn belül intézkedni annak érdekében, hogy a menedékjog iránti kérelem elbírálása ügyében képviselő képviselje és/vagy segítse a kísérő nélküli kiskorút. Ez a képviselő a menedékkérők befogadása minimumszabályainak megállapításáról szóló, 2003. január 27-i 2003/9/EK irányelv ([1]) 19. cikkében említett képviselő is lehet;

b) biztosítani, hogy a képviselőnek módja legyen a kísérő nélküli kiskorút tájékoztatni a személyes meghallgatás jelentőségéről és esetleges következményeiről, és amennyiben szükséges, arról, hogy miként készüljön fel a személyes meghallgatásra. A tagállamok biztosítják, hogy a képviselő a meghallgatáson jelen lehet, kérdéseket tehet fel, észrevételeket tehet a meghallgatást vezető személy által biztosított keretek között.

A tagállamok megkövetelhetik a kísérő nélküli kiskorú jelenlétét a személyes meghallgatáson akkor is, ha képviselője jelen van.

(2) A tagállamoknak nem kell képviselőt kijelölniük, ha a kísérő nélküli kiskorú:

a) minden valószínűség szerint nagykorúságát eléri mielőtt az elsőfokú határozat meghozatalára sor kerül; vagy

([1]) HL L 31., 2003.2.6., 18. o.

▼B

b) ingyenesen megbízhat egy saját választása szerinti jogi vagy a nemzeti jogszabályok szerint engedélyezett egyéb tanácsadót a képviselő fent meghatározott teendőinek ellátására; vagy

c) házasságot kötött, vagy korábban házas volt.

(3) A tagállamoknak a 2005. december 1-jén hatályos törvényekkel és rendeletekkel összhangban továbbá akkor sem kell képviselőt kijelölniük, ha a kísérő nélküli kiskorú 16. életévét betöltötte, vagy ennél idősebb, kivéve, ha képtelen képviselő nélkül intézni a menedékjog iránti kérelmével kapcsolatos ügyeket.

(4) A tagállamok biztosítják, hogy:

a) amennyiben ezen irányelv 12., 13. és 14. cikke alapján a kísérő nélküli kiskorú személyes meghallgatására kerül sor, a meghallgatást olyan személy folytassa le, aki rendelkezik a kiskorú különleges szükségleteinek megfelelő szakértelemmel;

b) a kiskorúak különleges szükségletei tekintetében speciális tudással rendelkező ügyintéző készítse elő az eljáró hatóság számára a döntést a kísérő nélküli kiskorú menedékjog iránti kérelme ügyében.

(5) A tagállamok a menedékjog iránti kérelem elbírálása során orvosi vizsgálatot is igénybe vehetnek a kísérő nélküli kiskorú életkorának meghatározásához.

Azokban az esetekben, amikor orvosi vizsgálatra kerül sor, a tagállamok biztosítják, hogy:

a) a kísérő nélküli kiskorút a menedékjog iránti kérelmének elbírálása előtt olyan nyelven, amelyről ésszerűen feltételezhető, hogy azt megérti, tájékoztatják arról a lehetőségről, hogy életkorának meghatározására orvosi vizsgálattal is sor kerülhet. A tájékoztatásnak információt kell tartalmaznia a vizsgálati módszerre, valamint az orvosi vizsgálat eredményének lehetséges következményeire vonatkozóan a menedékjog iránti kérelem elbírálását illetően, valamint annak a következményeire vonatkozóan, ha a kísérő nélküli kiskorú megtagadja az orvosi vizsgálaton való részvételt;

b) a kísérő nélküli kiskorú és/vagy képviselője hozzájárul az orvosi vizsgálatnak az érintett kiskorú életkorának meghatározása érdekében való elvégzéséhez; és

c) a menedék iránti kérelem elutasítására nem kerülhet sor kizárólag azon az alapon, hogy a kísérő nélküli kiskorú nem vetette alá magát az orvosi vizsgálatnak.

Az a tény, hogy egy kísérő nélküli kiskorú megtagadta az orvosi vizsgálaton való részvételt, nem akadályozza meg az eljáró hatóságot abban, hogy döntsön a kísérő nélküli kiskorú menedékjog iránti kérelmének ügyében.

(6) E cikk alkalmazása során a tagállamok elsődlegesen a gyermek érdekeit szem előtt tartva kötelesek eljárni.

18. cikk

Őrizet

(1) A tagállamok senkit sem tarthatnak őrizetben kizárólag azon az alapon, hogy az érintett menedékjog iránti kérelmet nyújtott be.

(2) Egy menedékkérő őrizetben tartása esetén a tagállamok biztosítják a gyors bírósági felülvizsgálat lehetőségét.

▼B

19. cikk

Eljárás a kérelem visszavonása esetén

(1) Abban az esetben, ha a tagállamok nemzeti jogukban rendelkeznek a menedékjog iránti kérelem kifejezett visszavonásának lehetőségéről, amennyiben a menedékkérő kifejezetten visszavonja a menedékjog iránti kérelmét, a tagállamok biztosítják, hogy az eljáró hatóság az eljárás megszüntetéséről vagy a kérelem elutasításáról határozatot hoz.

(2) A tagállamok dönthetnek úgy is, hogy az eljáró hatóság az ügyben határozat meghozatala nélkül szünteti meg a menekültügyi eljárást. Ezen esetekben a tagállamok biztosítják, hogy az eljáró hatóság a kérelmező iratanyagában a megszüntetésről feljegyzést készít.

20. cikk

Eljárás a kérelem hallgatólagos visszavonása vagy a kérelemtől való elállás esetén

(1) Amennyiben ésszerűen feltételezhető, hogy egy menedékkérő hallgatólagosan visszavonta kérelmét, vagy attól elállt, a tagállamok biztosítják, hogy az eljáró hatóság – azon az alapon, hogy a kérelmező nem valószínűsítette a menekültként való elismerés 2004/83/EK irányelvben foglalt feltételeit – az eljárás megszüntetéséről, vagy a kérelem elutasításáról határozatot hoz.

A tagállam feltételezheti, hogy a kérelmező hallgatólagosan visszavonta menedékjog iránti kérelmét, vagy attól elállt, különösen, ha meggyőződött arról, hogy:

a) a menedékkérő nem válaszolt azokra a felszólításokra, hogy szolgáltasson a kérelme elbírálásához – a 2004/83/EK irányelv 4. cikke alapján – lényeges információkat, vagy nem jelent meg a 12., 13. vagy 14. cikkben megállapított személyes meghallgatáson, kivéve, ha a kérelmező ésszerű időn belül bizonyítja, hogy a távolmaradását rajta kívül álló körülmények okozták;

b) a menedékkérő ismeretlen helyre távozott, vagy engedély nélkül eltávozott a lakóhelyéről, illetve őrizetének helyéről, és ésszerű időn belül nem lépett kapcsolatba az illetékes hatósággal, vagy ésszerű időn belül nem teljesítette jelentkezési, vagy egyéb együttműködési kötelezettségét.

E rendelkezés végrehajtása érdekében a tagállamok határidőket vagy iránymutatásokat határozhatnak meg.

(2) A tagállamok biztosítják, hogy az a kérelmező, aki újra jelentkezik az illetékes hatóságnál azt követően, hogy az e cikk (1) bekezdésében említett, az eljárás megszüntetéséről szóló határozat meghozatalára sor került, jogosult az eljárás folytatását kérelmezni, kivéve, ha kérelmét a 32. és 34. cikk alapján vizsgálják.

A tagállamok meghatározhatnak olyan határidőt is, amelynek lejártát követően a kérelmező ügyének újrafelvételére már nincs lehetőség.

A tagállamok biztosítják, hogy ilyen esetekben a kérelmező kiutasítása során, a visszaküldés tilalma elvének betartásával járnak el.

A tagállamok lehetőséget biztosíthatnak az eljáró hatóság számára, hogy az újból megindított eljárás során, a kérelem elbírálását abban a szakaszában folytassa, ahol az megszakadt.

21. cikk

Az UNHCR szerepe

(1) A tagállamok lehetővé teszik az UNHCR számára:

▼B

a) hogy beléphessen a menedékkérőhöz akkor is, ha a menedékkérőt fogva tartják, vagy ha repülőtér, vagy kikötő nemzetközi tranzitzónájában tartózkodik;

b) hogy az egyéni menedékjog iránti kérelemmel kapcsolatos információkról, az eljárás menetéről és a meghozott határozatokról tájékoztatást kaphasson, amennyiben ehhez a menedékkérő hozzájárul;

c) hogy a genfi egyezmény 35. cikke alapján gyakorolt felügyeleti joga keretén belül az illetékes hatóságok előtt a menedékjog iránti egyedi kérelmekkel kapcsolatban az eljárás bármely szakaszában a véleményének hangot adjon.

(2) Az (1) bekezdés alkalmazandó arra a szervezetre is, amelyek az érintett tagállammal kötött megállapodás alapján ezen tagállam területén az UNHCR nevében működik.

22. cikk

Információgyűjtés egyedi esetekben

Az egyedi esetek megvizsgálása során a tagállamok számára tilos:

a) a menedékjog megadására vonatkozó egyedi kérelemmel kapcsolatos információnak vagy azon ténynek a menedékkérő állítólagos üldözője (üldözői) számára való közvetlen felfedése, hogy ezirányú kérelem benyújtására került sor;

b) az állítólagos üldöző(k)től oly módon megszerezni bármely információt, amely azt eredményezné, hogy az üldöző(k) közvetlen tájékoztatást kapnak arról, hogy az érintett kérelmező menedékjog iránti kérelmet nyújtott be, továbbá amely a kérelmező és/vagy eltartottjai fizikai épségét, vagy a még a származási országban élő családtagjainak szabadságát és biztonságát veszélyeztetné.

III. FEJEZET

AZ ELSŐFOKÚ ELJÁRÁS

I. SZAKASZ

23. cikk

Vizsgálati eljárás

(1) A tagállamok a menedékjog iránti kérelmeket vizsgálati eljárásban dolgozzák fel a II. fejezetben foglalt alapelvekkel és garanciákkal összhangban.

(2) A tagállamok biztosítják, hogy – a megfelelő és teljes vizsgálat követelményeinek sérelme nélkül – az ilyen eljárások a lehető legrövidebb időn belül lezáruljanak.

A tagállamok biztosítják, hogy amennyiben hat hónapon belül nem kerül sor határozathozatalra, úgy az érintett kérelmezőt

a) tájékoztatják a késedelemről, vagy

b) kérelmére tájékoztatást kap arról a határidőről, amelyen belül kérelme ügyében határozat meghozatalára számíthat. Az ilyen tájékoztatás nem jelent kötelezettséget a tagállam számára az érintett kérelmező felé, hogy a jelzett határidőn belül a határozatot meghozzák.

(3) A tagállamok – a II. fejezet alapelveivel és garanciáival összhangban – elsőbbséget biztosíthatnak azoknak a vizsgálatoknak, vagy meggyorsíthatják azokat a vizsgálatokat, amelyekben a kérelem megalapozottnak tűnik, vagy a kérelmezőnek különleges igényei vannak.

▼B

(4) Ezen felül a tagállamok elrendelhetik, hogy a II. fejezet alapelveivel és garanciáival összhangban a vizsgálati eljárások elsőbbséget élvezzenek vagy azokat gyorsítva folytassák le, ha:

a) a kérelmező, benyújtott kérelmében és az általa előterjesztett tények tekintetében a 2004/83/EK irányelv szerinti menekültként való elismerés szempontjából csak irreleváns vagy kevés relevanciával bíró információkat közöl; vagy

b) a kérelmező a 2004/83/EK irányelv alapján egyértelműen nem minősül menekültnek vagy egy tagállamban sem jogosult menekültstátuszra; vagy

c) a menedékjog iránti kérelem megalapozatlannak minősül:

i. mivel a kérelmező a 29., 30. és 31. cikk szerinti biztonságos származási országból származik, vagy

ii. mert az ország, amely nem tagállam, a kérelmező szempontjából biztonságos harmadik országnak minősül a 28. cikk (1) bekezdésében foglaltak sérelme nélkül; vagy

d) a kérelmező félrevezette a hatóságokat a személyazonosságára, illetve állampolgárságára vonatkozó hamis információ szolgáltatásával, vagy hamis dokumentumok benyújtásával, illetve olyan fontos információk vagy dokumentumok visszatartásával, amelyek hátrányosan befolyásolhatták volna a határozathozatalt; vagy

e) a kérelmező újabb, menedékjog iránti kérelmet nyújtott be más személyi adatokkal; vagy

f) a kérelmező személyazonosságát, vagy állampolgárságát nem valószínűsítette, vagy feltételezhető, hogy személyazonosító vagy úti okmányát – mely segíthetett volna személyazonossága, illetve állampolgársága megállapításában – rosszhiszeműen megsemmisítette, vagy eldobta; vagy

g) a kérelmező összefüggéstelen, ellentmondásos, valószínűtlen vagy elégtelen nyilatkozataival világossá tette, hogy kérelme nem meggyőző a 2004/83/EK irányelvben említett üldöztetése tekintetében; vagy

h) a kérelmező ismételt kérelmet nyújtott be, amelyben nem szolgáltatott a származási országára, az ottani helyzetére, vagy saját különleges körülményeire vonatkozó újabb, lényeges tényeket; vagy

i) a kérelmező ésszerű ok nélkül késlekedett kérelme benyújtásával, bár módja lett volna azt korábban benyújtani; vagy

j) a kérelmező kizárólag azért nyújt be kérelmet, hogy késleltesse vagy meghiúsítsa egy olyan korábbi vagy közelgő határozat végrehajtását, amely a kiutasítását eredményezné; vagy

k) a kérelmező alapos ok nélkül nem teljesítette a 2004/83/EK irányelv 4. cikkének (1) és (2) bekezdésében, vagy az ezen irányelv 11. cikke (2) bekezdésének a) és b) pontjában, valamint 20. cikke (1) bekezdésében foglalt kötelezettségeit; vagy

l) a menedékkérő a tagállam területére jogellenesen lépett be, vagy tartózkodását jogellenesen hosszabbította meg és alapos ok nélkül nem jelentkezett a hatóságoknál és/vagy a határátlépés körülményeire is tekintettel a menedékjog iránti kérelmet nem nyújtotta be a lehető legrövidebb időn belül; vagy

m) a menedékkérő veszélyt jelent a tagállam nemzetbiztonságára vagy közrendjére; vagy a kérelmezőt a nemzeti jogszabályokban meghatározott komoly közbiztonsági vagy közrendvédelmi okokból kitoloncolták; vagy

n) a kérelmező megtagadja az ujjnyomatvétel-tűrési kötelezettség teljesítését, melyre a közösségi és/vagy a nemzeti jogszabály kötelezi; vagy

▼B

o) a menedékjog iránti kérelmet olyan, nem házas kiskorú nyújtotta be, akire a 6. cikk (4) bekezdése c) pontjának rendelkezései vonatkoznak, azt követően, hogy a felügyeletéért felelős szülő vagy szülők menedékjog iránti kérelmét elutasították, és a kérelemben nem szolgáltatott saját különleges körülményeire vagy származási országának helyzetére vonatkozó újabb, lényeges elemeket.

24. cikk

Különös eljárások

(1) A tagállamok ezen felül az alábbi – a II. fejezet alapelvei és garanciái alól kivételt képező – különös eljárásokról rendelkezhetnek:

a) előzetes elfogadhatósági eljárás, amelynek célja a IV. szakasz hatálya alá tartozó esetek megvizsgálása;

b) olyan eljárások, amelyek célja az V. szakasz hatálya alá tartozó esetek megvizsgálása.

(2) A tagállamok eltérést engedhetnek meg a VI. szakasz tekintetében is.

II. SZAKASZ

25. cikk

Elfogadhatatlan kérelmek

(1) Azokon az eseteken túlmenően, amikor egy menedékjog iránti kérelem elbírálására a 343/2003/EK rendelet szerint nem kerül sor, a tagállamok akkor sem kötelesek azt vizsgálni, hogy a menedékkérő a 2004/83/EK irányelv értelmében menekültnek minősülhet-e, ha egy menedékjog iránti kérelem e cikk értelmében elfogadhatatlannak minősül.

(2) A tagállamok e cikk értelmében elfogadhatatlannak minősíthetik a menedékjog iránti kérelmet, ha:

a) a kérelmező részére más tagállam már menekültstátuszt adott;

b) a kérelmező esetében olyan ország minősül a 26. cikk értelmében az első menedék országának, amely nem tagállam;

c) a kérelmező esetében olyan ország minősül a 27. cikk értelmében biztonságos harmadik országnak, amely nem tagállam;

d) a kérelmező részére más olyan alapon engedélyezték az érintett tagállamban maradást, melynek eredményeként a kérelmező a menekültstátusszal járó jogokkal és kedvezményekkel egyenértékű státuszt élvez a 2004/83/EK irányelv értelmében;

e) a kérelmező részére más olyan alapon engedélyezték az érintett tagállam területén maradást, amely a státuszának megállapítása ügyében folyó, a d) pontban meghatározott eljárás eredményéig védi őt a visszaküldés ellen;

f) a kérelmező a jogerős határozatot követően azonos kérelmet nyújtott be;

g) a kérelmező egy eltartottja menedékjog iránti kérelmet nyújtott be azt követően, hogy a 6. cikk (3) bekezdésével összhangban hozzájárult ahhoz, hogy az ügye az ő nevében benyújtott menedékjog iránti kérelem részét képezze, és nincs az eltartott személy helyzetére vonatkozó olyan tény, amely a külön kérelmet indokolná.

▼B

26. cikk

Az első menedék országának elve

Egy adott menedékkérő esetében egy ország akkor tekinthető az első menedék országának, ha

a) ez az ország a kérelmezőt menekültként ismerte el és a kérelmező még mindig igénybe veheti ezt a védelmet, vagy

b) a kérelmező ebben az országban egyéb, elegendő védelmet élvez, beleértve a visszaküldés tilalma elleni védelmet is,

feltéve, hogy ez az ország őt visszafogadja.

Az első menedék országa elvének egy adott menedékkérő különleges körülményei tekintetében való alkalmazása során a tagállamok figyelembe vehetik a 27. cikk (1) bekezdésében foglaltakat.

27. cikk

A biztonságos harmadik ország elve

(1) A tagállamok csak akkor alkalmazhatják a biztonságos harmadik ország elvét, ha az illetékes hatóságok meggyőződtek arról, hogy a menedékkérőnek az érintett harmadik országban az alábbi elvekkel összhangban levő bánásmódban részesül:

a) az életét és a szabadságát nem fenyegeti veszély faji, vallási, nemzetiségi vagy valamely társadalmi csoporthoz tartozás vagy politikai meggyőződés miatt;

b) a genfi egyezménnyel összhangban tiszteletben tartják a visszaküldés tilalmának elvét;

c) tiszteletben tartják a nemzetközi jog azon szabályát, miszerint a kérelmező olyan ország területére nem utasítható ki, ahol kínzásnak, kegyetlen, embertelen vagy megalázó bánásmódnak lenne kitéve; és

d) a menekültstátusz kérelmezésének lehetősége biztosított, és a menekültstátusz megadása esetén biztosított a genfi egyezménnyel összhangban való védelem.

(2) A biztonságos harmadik ország elve a nemzeti jogszabályok rendelkezéseinek függvényében alkalmazható, amelyek magukban foglalják:

a) a menedékkérő és az érintett harmadik ország közötti kapcsolat fennállását előíró azon szabályokat, amelynek alapján ésszerűnek tűnik, hogy a kérelmező ebbe az országba menjen;

b) azokat a módszertani szabályokat, melyek segítségével az illetékes hatóságok meggyőződnek arról, hogy a biztonságos harmadik ország elve alkalmazható-e egy adott országra vagy egy adott menedékkérőre vonatkozóan. Az ilyen módszer magában foglalja az ország biztonságos voltának egy adott kérelmező vonatkozásában való eseti alapon történő megállapítását és/vagy az általában biztonságosnak minősített országok nemzeti szinten történő meghatározását;

c) azokat a szabályokat, melyek a nemzetközi joggal összhangban megengedik annak egyedi elbírálását, hogy az érintett harmadik ország biztonságos-e egy adott menedékkérő számára, és amelyeknek a kérelmező számára lehetővé kell tenniük legalább azt, hogy kifogásolja a biztonságos harmadik ország elvének alkalmazását azon az alapon, hogy ott vele szemben kínzást, kegyetlen, embertelen vagy megalázó bánásmódot vagy büntetést alkalmaznának.

(3) A kizárólag az e cikk alapján meghozott határozatok végrehajtásakor a tagállamok:

a) a kérelmezőt megfelelően tájékoztatják; és

▼B

b) a kérelmező számára kiállítanak egy dokumentumot, amelyben a harmadik ország hatóságait az illető ország nyelvén tájékoztatják, hogy a menedékjog iránti kérelmet érdemben nem vizsgálták.

(4) Amennyiben a harmadik ország a menedékkérő számára nem engedélyezi a területére való belépést, a tagállamoknak a II. fejezetben leírt alapelvekkel és garanciákkal összhangban biztosítaniuk kell számára az eljárás megindításának lehetőségét.

(5) A tagállamok rendszeresen tájékoztatják a Bizottságot azokról az országokról, amelyek vonatkozásában ez az elv e cikk rendelkezései értelmében alkalmazásra kerül.

III. SZAKASZ

28. cikk

Megalapozatlan kérelmek

(1) A 19. és 20. cikkekben foglaltak sérelme nélkül a tagállamok csak akkor minősíthetnek egy menedékjog iránti kérelmet megalapozatlannak, ha az eljáró hatóság azt állapította meg, hogy a menedékkérő a 2004/83/EK irányelv értelmében nem felel meg a menekültstátuszhoz előírt feltételeknek.

(2) Fentieken kívül a tagállamok – amennyiben nemzeti joguk így rendelkezik – nyilvánvalóan megalapozatlannak tekinthetik a kérelmet az ezen irányelv 23. cikk (4) bekezdése b) pontjában felsorolt esetben is, valamint a megalapozatlannak minősülő menedékjog iránti kérelem azon eseteiben is, melyekre ezen irányelv 23. cikk (4) bekezdésének a) és c)–o) pontjainak valamelyike vonatkozik.

29. cikk

A biztonságos származási országnak tekintett harmadik országok közös minimumlistája

(1) A Tanács a Bizottság javaslata alapján és az Európai Parlamenttel folytatott konzultációt követően minősített többséggel elfogadja azon harmadik országok közös minimumlistáját, amelyek a II. melléklettel összhangban biztonságos származási országnak tekintendők.

(2) A Tanács a Bizottság javaslata alapján és az Európai Parlamenttel folytatott konzultációt követően minősített többséggel határozhat a közös minimumlista módosításáról, melybe a II. fejezettel összhangban harmadik országokat felvehet, vagy onnan harmadik országokat törölhet. A Bizottság megvizsgálja a Tanács vagy bármely tagállam kérelmét arra vonatkozóan, hogy tegyen javaslatot a közös minimumlista módosítására.

(3) Az (1) vagy a (2) bekezdésben foglalt javaslat benyújtásakor a Bizottság figyelembe veszi a tagállamoktól kapott információkat, a saját információit, és adott esetben az UNHCR-től, az Európa Tanácstól és más érintett nemzetközi szervezetektől kapott információkat.

(4) Ha a Tanács egy harmadik országnak a közös minimumlistáról való törlésére vonatkozó javaslat benyújtását kéri a Bizottságtól, a tagállamoknak a 31. cikk (2) bekezdésében megállapított kötelezettsége ezen harmadik ország tekintetében felfüggesztésre kerül a Tanácsnak a javaslat benyújtását kérő határozatát követő napon.

(5) Ha egy tagállam a Bizottságtól azt kéri, hogy nyújtson be javaslatot a Tanács felé egy harmadik országnak a közös minimumlistáról való törlésére vonatkozóan, ez a tagállam a Bizottság felé benyújtott kéréséről írásban értesíti a Tanácsot. Ennek a tagállamnak a 31. cikk (2) bekezdésében megállapított kötelezettsége ezen harmadik ország

▼B

tekintetében a Tanácsnak a kérésről való tájékoztatását követő napon felfüggesztésre kerül.

(6) Az Európai Parlamentet tájékoztatni kell a (4) és (5) bekezdés értelmében végrehajtott felfüggesztésekről.

(7) A (4) és (5) bekezdések értelmében végrehajtott felfüggesztések három hónap elteltével hatályukat vesztik, kivéve, ha a Bizottság ezen időszak lejárta előtt javaslatot tesz a harmadik országnak a közös minimumlistáról történő törlésére. A felfüggesztések minden esetben hatályukat vesztik, amennyiben a Tanács a harmadik országnak a közös minimumlistáról történő törlésére irányuló bizottsági javaslatot elutasítja.

(8) A Tanács kérésére a Bizottság jelentést teszt az Európai Parlamentnek és a Tanácsnak arról, hogy a közös minimumlistára felvett országok helyzete összhangban van-e a II. melléklet előírásaival. A Bizottság a jelentés benyújtásakor bármilyen, általa megfelelőnek ítélt ajánlást vagy javaslatot tehet.

30. cikk

Harmadik országok biztonságos származási országgá nyilvánítása nemzeti szinten

(1) A 29. cikk sérelme nélkül a tagállamok fenntarthatnak vagy bevezethetnek olyan jogszabályokat, amelyek a II. melléklettel összhangban lehetővé teszik, hogy a menedékjog iránti kérelmek elbírálása céljából a közös minimumlistán nem szereplő harmadik országokat nemzeti szinten biztonságos származási országgá nyilvánítsanak. Ez magában foglalhatja egy ország egy részének biztonságossá nyilvánítását is, amennyiben a II. melléklet feltételei ezen országrész tekintetében teljesülnek.

(2) Az (1) bekezdésben foglaltaktól eltérően a tagállamok fenntarthatják a 2005. december 1-jén hatályban lévő olyan jogszabályaikat, amelyek lehetővé teszik, hogy a menedékjog iránti kérelmek elbírálása céljából a közös minimumlistán nem szereplő harmadik országokat nemzeti szinten biztonságos származási országgá nyilvánítsanak, amennyiben meggyőződtek arról, hogy az érintett harmadik országokban élő személyek általában nincsenek kitéve:

a) sem üldöztetésnek a 2004/83/EK irányelv 9. cikke értelmében; sem

b) kínzásnak, embertelen vagy megalázó bánásmódnak vagy büntetésnek.

(3) A tagállamok fenntarthatják a 2005. december 1-jén hatályban lévő olyan jogszabályaikat, amelyek lehetővé teszik, hogy nemzeti szinten egy ország egy részét biztonságosnak nyilvánítsanak, vagy egy országot, vagy annak egy részét egy abban az országban élő, meghatározott népcsoport számára biztonságos országgá vagy országrésszé nyilvánítsanak, ha ennek az országrésznek vagy népcsoportnak a vonatkozásában a (2) bekezdésben foglalt feltételek teljesülnek.

(4) Annak felmérése során, hogy egy ország a (2) és (3) bekezdéssel összhangban biztonságos származási ország-e, a tagállamok figyelembe veszik az érintett harmadik ország jogi helyzetét, jogalkalmazását és az általános politikai körülményeit.

(5) Annak felmérése során, hogy egy ország e cikkel összhangban biztonságos származási országnak minősül-e, széleskörű információs forrásokat kell alapul venni, különös tekintettel a más tagállamoktól, az UNHCR-től, az Európa Tanácstól és más megfelelő nemzetközi szervezetektől származó információkra.

(6) A tagállamok tájékoztatják a Bizottságot azokról az országokról, amelyeket e cikk rendelkezéseinek megfelelően biztonságos származási országgá nyilvánítottak.

▼B

31. cikk

A biztonságos származási ország elve

(1) A 29. vagy a 30. cikk rendelkezéseivel összhangban biztonságos származási országgá nyilvánított harmadik ország csak akkor tekinthető egy egyéni menedékjog iránti kérelem elbírálását követően e kérelmező tekintetében biztonságos származási országnak, ha:

a) a kérelmező annak az országnak az állampolgára, vagy

b) a kérelmező korábban abban az országban szokásos tartózkodási hellyel bíró hontalan személy;

és nem adott elő semmilyen komoly indokot arra vonatkozóan, hogy az ő egyedi körülményei szempontjából és a menekültként való elismerése tekintetében az ország nem minősül biztonságos származási országnak a 2004/83/EK irányelvvel összhangban.

(2) A tagállamok az (1) bekezdésben foglaltakkal összhangban azokat a menedékjog iránti kérelmeket, amelyek a 29. cikk értelmében biztonságosnak nyilvánított harmadik országból származnak, megalapozatlannak tekintik.

(3) A tagállamok nemzeti jogszabályaikban további rendelkezéseket és szabályokat állapítanak meg a biztonságos származási ország elvének alkalmazására.

IV. SZAKASZ

32. cikk

Ismételt kérelmek benyújtása

(1) Ha egy tagállamban egy személy menedékjog iránti kérelmet nyújtott be, és ezt követően ugyanabban a tagállamban további előterjesztéseket vagy ismételt menedékjog iránti kérelmet nyújt be, a tagállam ezeket a további előterjesztéseket vagy az ismételt menedékjog iránti kérelem elemeit a korábbi menedékjog iránti kérelem elbírálásának vagy a felülvizsgálat, illetve fellebbezés alatt álló határozat elbírálásának keretei között is elbírálhatja, amennyiben az illetékes hatóságok ezen keretek között számításba vehetik és mérlegelhetik a további előterjesztések vagy ismételt menedékjog iránti kérelem valamennyi elemét.

(2) Ezen felül a tagállamok a (3) bekezdésben említett különös eljárást is alkalmazhatják, ha egy személy ismételt menedékjog iránti kérelmet nyújt be:

a) azt követően, hogy korábbi menedékjog iránti kérelmét a 19. vagy a 20. cikkben foglaltak szerint visszavonta vagy attól elállt;

b) a korábbi menedékjog iránti kérelemre vonatkozó határozat meghozatalát követően. A tagállamok úgy is határozhatnak, hogy ezt az eljárást csak a jogerős határozat meghozatala után alkalmazzák.

(3) A ismételt menedékjog iránti kérelmet mindenekelőtt előzetes elfogadhatósági vizsgálatnak kell alávetni a tekintetben, hogy a korábbi menedékjog iránti kérelem visszavonása vagy az e cikk (2) bekezdésének b) pontja szerinti határozat meghozatala után felmerültek-e, vagy a kérelmező előadott-e olyan, a vizsgálattal kapcsolatos új körülményeket vagy tényeket, amelyek alapján a 2004/83/EK irányelv értelmében a kérelmező menekültnek minősül.

(4) Amennyiben az e cikk (3) bekezdésében említett előzetes elfogadhatósági vizsgálat után olyan új körülmények vagy tények merülnek fel, vagy a kérelmező olyan új körülményeket vagy tényeket ad elő, amelyek jelentősen megnövelik annak valószínűségét, hogy a 2004/83/EK irányelv értelmében a kérelmező menekültnek minősül, a kérelmet a II. fejezettel összhangban tovább kell vizsgálni.

▼B

(5) A tagállamok nemzeti jogszabályaikkal összhangban egy ismételt menedékjog iránti kérelmet abban az esetben is tovább vizsgálhatnak, ha más olyan okok merülnek fel, amelyek miatt az eljárást folytatni kell.

(6) A tagállam dönthet úgy is, hogy csak azokban az esetekben vizsgálja tovább a menedékjog iránti kérelmet, ha az érintett kérelmező rajta kívül álló ok miatt az előző eljárásban nem volt képes az e cikk (3), (4) és (5) bekezdésében meghatározott helyzeteket kihasználni, különösen a 39. cikk alapján a hatékony jogorvoslathoz fűződő jogának gyakorlása útján.

(7) Az e cikkben említett eljárás akkor is alkalmazható, ha egy eltartott személy menedékjog iránti kérelmet nyújtott be azt követően, hogy a 6. cikk (3) bekezdésével összhangban hozzájárult ahhoz, hogy az ügye az ő nevében benyújtott menedékjog iránti kérelem részét képezze. Ebben az esetben az e cikk (3) bekezdésben említett előzetes elfogadhatósági vizsgálat során meg kell vizsgálni, hogy vannak-e olyan, az eltartott helyzetével kapcsolatos tények, amelyek indokolják a külön kérelem benyújtását.

33. cikk

Megjelenés elmulasztása

A tagállamok abban az esetben is fenntarthatják vagy alkalmazhatják a 32. cikkben meghatározott eljárást, ha egy menedékjog iránti kérelem azt követően kerül benyújtásra, hogy a kérelmező szándékosan vagy súlyos gondatlanságból meghatározott időpontban nem jelent meg a befogadó állomáson vagy az illetékes hatóság előtt.

34. cikk

Eljárási szabályok

(1) A tagállamok biztosítják, hogy azon menedékkérők, akiknek a kérelmét a 32. cikk értelmében előzetes elfogadhatósági eljárásnak vetették alá, élhessenek a 10. cikk (1) bekezdésében meghatározott garanciákkal.

(2) A tagállamok nemzeti jogszabályaikban szabályozhatják a 32. cikk szerinti előzetes elfogadhatósági eljárást. E szabályozás többek között:

a) kötelezheti az érintett kérelmezőt arra, hogy nevezzen meg olyan tényeket, vagy szolgáltasson olyan bizonyítékokat, amelyek indokolják az új eljárást;

b) előírhatja, hogy az érintett kérelmező az új információkat azt követően, hogy azokhoz hozzájutott, meghatározott határidőn belül nyújtsa be;

c) lehetővé teheti, hogy az előzetes elfogadhatósági eljárást kizárólag a rendelkezésre álló írásos beadványok alapján, a személyes meghallgatás mellőzésével folytassák le.

Ezek a feltételek nem akadályozhatják meg a menedékkérőnek az új eljáráshoz való hozzáférését, és nem eredményezhetik az ilyen hozzáférés tényleges meghiúsulását vagy súlyos korlátozását.

(3) A tagállamok biztosítják, hogy

a) a kérelmezőt megfelelő módon tájékoztatják az előzetes elfogadhatósági eljárás eredményéről, és abban az esetben, ha a kérelem további vizsgálatára nem kerül sor, ennek okáról, és a határozat felülvizsgálatának, illetve a fellebbezés benyújtásának lehetőségeiről;

b) amennyiben a 32. cikk (2) bekezdésében említett helyzetek egyike áll fenn, az eljáró hatóság a II. fejezet rendelkezéseivel összhangban

▼B

a lehető legrövidebb időn belül tovább vizsgálja az ismételt menedékjog iránti kérelmet.

V. SZAKASZ

35. cikk

A határon folytatott eljárások

(1) A tagállamok a II. fejezet alapelveivel és garanciáival összhangban eljárásokat állapíthatnak meg annak érdekében, hogy a tagállam határán vagy tranzitzónáiban az ott benyújtott menedékjog iránti kérelmek tárgyában döntést lehessen hozni.

(2) Ugyanakkor abban az esetben, ha az (1) bekezdésben említett eljárási szabályokat még nem állapították meg, a tagállamok – e cikk rendelkezéseire és a 2005. december 1-jén hatályos törvényekre és jogszabályokra is figyelemmel – fenntarthatnak a II. fejezetben meghatározott alapelvektől és garanciáktól eltérő eljárásokat, annak érdekében, hogy a tagállam határán vagy tranzitzónáiban döntést lehessen hozni az olyan menedékkérők belépésének engedélyezéséről, akik oda érkeztek és ott nyújtották be menedékjog iránti kérelmüket.

(3) A (2) bekezdésben említett eljárásoknak biztosítaniuk kell különösen, hogy az érintett személyek:

a) engedélyt kapjanak arra, hogy – a 7. cikk sérelme nélkül – a tagállam határán vagy tranzitzónáiban maradjanak;

b) a 10. cikk (1) bekezdésének a) pontjában meghatározott módon haladéktalanul tájékoztatást kapjanak jogaikról és kötelességeikről;

c) a 10. cikk (1) bekezdésének b) pontjában meghatározott módon szükség esetén hozzáférhessenek tolmácsi szolgáltatáshoz;

d) menedékjog iránti kérelmükre vonatkozó meghallgatására a 12., 13 és 14. cikkben meghatározott módon, az illetékes hatóság határozathozatala előtt olyan személyek által kerüljön sor, akik megfelelő tudással rendelkeznek a menedékjoggal és a menekültekkel kapcsolatos vonatkozó jogszabályok megfelelő szabályai terén;

e) a 15. cikk (1) bekezdésében meghatározott módon a nemzeti jog szerint elfogadott vagy engedélyezett jogi vagy egyéb tanácsadóval konzultálhassanak; és

f) részére kísérő nélküli kiskorú esetén a 17. cikk (1) bekezdésében meghatározott módon nevezzenek ki képviselőt, kivéve, ha a 17. cikk (2) vagy (3) bekezdését kell alkalmazni.

Abban az esetben továbbá, ha az illetékes hatóság megtagadja a belépési engedély megadását, ez az illetékes hatóság ténybeli és jogi indokolással szolgál arról, hogy a menedékjog iránti kérelmet miért minősítették megalapozatlannak, vagy elfogadhatatlannak.

(4) A tagállamok biztosítják, hogy a (2) bekezdésben meghatározott eljárás keretei között a döntéshozatalra ésszerű időn belül kerül sor. Ha a döntés négy héten belül nem születik meg, a menedékkérő részére az országba való belépést engedélyezni kell annak érdekében, hogy kérelmét ezen irányelv egyéb rendelkezéseivel összhangban bírálhassák el.

(5) Speciális érkezési körülmények, illetve nagy számú harmadik országbeli állampolgár vagy hontalan személy érkezése esetén, akik menedékjog iránti kérelmüket a tagállam határán vagy tranzitzónájában nyújtják be, és amely a gyakorlatban lehetetlenné teszi az (1) bekezdés rendelkezéseinek vagy a (2) és (3) bekezdés különleges eljárásának alkalmazását, ezek az eljárások abban az esetben is alkalmazhatók, ha és ameddig ezen harmadik országbeli állampolgárok vagy hontalan

▼B

személyek rendes elhelyezésére a határ vagy a tranzitzóna közelében sor került.

VI. SZAKASZ

36. cikk

Az európai biztonságos harmadik ország fogalma

(1) A tagállamok úgy is rendelkezhetnek, hogy a menedékjog iránti kérelmet és a kérelmező biztonságát különleges körülményeire való tekintettel nem, vagy csak részben vizsgálják meg a II. fejezetben meghatározott módon, ha az illetékes hatóság a tények alapján azt állapította meg, hogy a menedékkérő egy, a (2) bekezdés értelmében biztonságos harmadik ország területéről kíván belépni, vagy lépett be illegálisan az ország területére.

(2) Az (1) bekezdés alkalmazásában egy harmadik ország csak akkor tekinthető biztonságos harmadik országnak, ha:

a) az a genfi egyezmény rendelkezéseit megerősítette és tiszteletben tartja mindenfajta földrajzi korlátozás nélkül;

b) jogszabályi előírásokon alapuló menekültügyi eljárással bír;

c) megerősítette az emberi jogok és alapvető szabadságok védelméről szóló európai egyezményt és tiszteletben tartja annak rendelkezéseit, beleértve a hatékony jogorvoslattal kapcsolatos szabályokat is; és

d) azt a Tanács a (3) bekezdéssel összhangban annak nyilvánította.

(3) A Tanács a Bizottság javaslatára és az Európai Parlamenttel folytatott konzultációt követően minősített többséggel elfogadja vagy módosítja azon harmadik országok közös minimumlistáját, amelyeket az (1) bekezdés alkalmazásában biztonságos harmadik országoknak kell tekinteni.

(4) Az érintett tagállamok a genfi egyezmény visszaküldési tilalmával összhangban, beleértve a humanitárius vagy politikai okokból, illetve nemzetközi közjogi rendelkezésekből következő, az e cikk alkalmazása alóli kivételeket is, nemzeti jogukban meghatározzák az (1) bekezdés rendelkezéseinek végrehajtására és a határozatok következményeire vonatkozó részletes szabályokat.

(5) A kizárólag az e cikk alapján meghozott határozatok végrehajtásakor az érintett tagállam:

a) a kérelmezőt megfelelően tájékoztatja; és

b) a kérelmező számára kiállít egy dokumentumot, amelyben a harmadik ország hatóságait az illető ország nyelvén tájékoztatja, hogy a menedékjog iránti kérelmet érdemben nem vizsgálták.

(6) Amennyiben a biztonságos harmadik ország nem fogadja vissza a szóban forgó menedékkérőt, a tagállam biztosítja a menedékjog iránti kérelem elbírálására irányuló eljárás megindítását a II. fejezetben meghatározott alapelvekkel és garanciákkal összhangban.

(7) Azok a tagállamok, amelyek a (2) bekezdés a), b) és c) pontjában meghatározott kritériumok alapján és a 2005. december 1-jén hatályos nemzeti jogszabályaikkal összhangban harmadik országokat biztonságos országoknak nyilvánítottak, az (1) bekezdés rendelkezéseit ezekkel a harmadik országokkal kapcsolatban addig alkalmazhatják, amíg a Tanács a (3) bekezdés szerint el nem fogadja a közös minimumlistát.

▼B

IV. FEJEZET

A MENEKÜLTSTÁTUSZ VISSZAVONÁSÁRA IRÁNYULÓ ELJÁRÁSOK

37. cikk

A menekültstátusz visszavonása

A tagállamok biztosítják, hogy egy adott személy esetében a menekültstátusz visszavonására irányuló eljárás megindítható, ha olyan új elemek vagy tények merülnek fel, amelyek indokolttá teszik az érintett személy menekültstátusza érvényességének újbóli vizsgálatát.

38. cikk

Eljárási szabályok

(1) A tagállamok biztosítják, hogy amennyiben az illetékes hatóság egy harmadik országbeli állampolgár vagy egy hontalan személy menekültstátuszának visszavonását veszi fontolóra a 2004/83/EK irányelv 14. cikkével összhangban, az érintett személy az alábbi garanciákat élvezze:

a) írásbeli tájékoztatást kap arról, hogy az illetékes hatóság újra megvizsgálja menekültté minősítését, valamint ennek okáról; és

b) lehetősége van a 10. cikk (1) bekezdésének b) pontjával és a 12., 13. és 14. cikkel összhangban lévő személyes meghallgatás során vagy egy írásos nyilatkozatban előterjeszteni azokat az okokat, amelyek miatt a menekültstátuszát nem lehet visszavonni.

Ezen túlmenően a tagállamok ennek az eljárásnak a keretében biztosítják, hogy:

c) az illetékes hatóság különböző forrásokból – például adott esetben az UNHCR-tól – pontos és naprakész információt kaphasson az érintett személy származási országában fennálló általános helyzetről; és

d) amennyiben információgyűjtés folyik ebben az egyedi esetben a menekültstátusz visszavonása érdekében, ezt ne az érintettet üldöző személy(ek)től szerezzék be oly módon, amely azt eredményezi, hogy ez(ek) az üldöző(k) közvetlen tájékoztatást kapnak arról, hogy az érintett kérelmező olyan menekült, akinek a menekültstátuszát újravizsgálják, és ne veszélyeztessék a kérelmező és/vagy eltartottjai testi épségét, vagy a még a származási országban élő családtagjainak szabadságát és biztonságát.

(2) A tagállamok biztosítják, hogy az illetékes hatóság a menekültstátusz visszavonásáról szóló határozatát írásba foglalja. A határozatnak tartalmaznia kell a ténybeli és jogi indokolást, és írásbeli tájékoztatással kell szolgálnia arról is, hogy a határozat ellen hogyan lehet jogorvoslattal élni.

(3) Amint az illetékes hatóság meghozta a menekültstátusz visszavonásáról szóló határozatát, a 15. cikk (2) bekezdése, a 16. cikk (1) bekezdése és a 21. cikk egyaránt alkalmazandók.

(4) E cikk (1), (2) és (3) bekezdésétől eltérően a tagállamok úgy is határozhatnak, hogy a menedékjog jogszabály alapján elévül a 2004/83/EK irányelv 11. cikk (1) bekezdésének a)–d) pontjával összhangban történő felfüggesztés esetén, vagy ha a menekült arról egyértelműen lemondott.

▼B

V. FEJEZET

FELLEBBEZÉSI ELJÁRÁSOK

39. cikk

A hatékony jogorvoslathoz való jog

(1) A tagállamok biztosítják a menedékkérők részére a bíróság vagy törvényszék előtti hatékony jogorvoslathoz való jogot az alábbiakkal szemben:

a) a menedékjog iránti kérelem ügyében hozott határozat tárgyában, beleértve, ha a határozat:

   i. a 25. cikk (2) bekezdése alapján a kérelem elfogadhatatlanságát állapítja meg;

   ii. meghozatalára a 35. cikk (1) bekezdésében meghatározott módon a tagállam határán vagy a tranzitzónáiban kerül sor;

   iii. a további vizsgálatnak nem ad helyt a 36. cikk értelmében;

b) a menedékjog iránti kérelem vizsgálata folytatásának megtagadása a 19. és 20. cikk alapján történt lezárását követően;

c) ismételt menedékjog iránti kérelem további vizsgálatának megtagadását kimondó határozat a 32. és 34. cikkek alapján;

d) a 35. cikk (2) bekezdése szerinti eljárások keretében a belépés engedélyezését megtagadó határozat;

e) a menekültstátusz visszavonását kimondó határozat a 38. cikk értelmében.

(2) A tagállamok meghatározzák a kérelmező által az (1) bekezdés szerinti hatékony jogorvoslathoz fűződő jog gyakorlásához szükséges határidőket és egyéb szabályokat.

(3) A tagállamok adott esetben nemzetközi kötelezettségeiknek megfelelően jogszabályokat alkotnak, amelyek tárgya:

a) az a kérdés, hogy az (1) bekezdés szerinti jogorvoslat azt eredményezi-e a menedékkérő számára, hogy a tagállamban maradhat, amíg ügye folyamatban van; és

b) a lehetséges jogorvoslat vagy védintézkedések abban az esetben, ha az (1) bekezdés szerinti jogorvoslat nem azt eredményezte a menedékkérő számára, hogy az érintett tagállamban maradhat, amíg ügye folyamatban van. A tagállamok hivatalból is biztosíthatják a jogorvoslatot; és

c) a 25. cikk (2) bekezdésének c) pontja szerinti határozat megtámadásának indokolása, összhangban a 27. cikk (2) bekezdésének b) és c) pontjai szerint alkalmazott módszerekkel.

(4) A tagállamok határidőt állapíthatnak meg az (1) bekezdés szerinti bíróság vagy törvényszék számára az eljáró hatóság határozatának felülvizsgálatára.

(5) Ha egy menedékkérő számára olyan jogállást biztosítottak, amely a 2004/83/EK irányelv rendelkezései szerint a nemzeti és a közösségi jog alapján ugyanazokat a jogokat és kedvezményeket nyújtja, mint a menekültstátusz, a kérelmező úgy tekinthető, hogy hatékony jogorvoslatban részesült akkor is, ha a bíróság vagy törvényszék úgy határoz, hogy az (1) bekezdés szerinti jogorvoslati kérelem elfogadhatatlan vagy valószínűsíthetően nem jár majd sikerrel, mivel kitűnik belőle, hogy a kérelmezőnek nem fűződik elegendő érdeke az eljárás továbbfolytatásához.

(6) A tagállamok nemzeti jogszabályaikban meghatározhatják azokat a feltételeket is, amelyek alapján feltételezhető, hogy a kérelmező hall-

▼B

gatólagosan visszavonta az (1) bekezdés szerinti jogorvoslat iránti kérelmét vagy attól elállt, valamint az ehhez kapcsolódó eljárási szabályokat.

VI. FEJEZET

ÁLTALÁNOS ÉS ZÁRÓ RENDELKEZÉSEK

40. cikk

A határozatok hatóság általi megtámadása

Ez az irányelv nem érinti a hatóságoknak azt a lehetőségét, hogy a nemzeti jogszabályok szerint megtámadhassák a közigazgatási és/vagy bírósági határozatokat.

41. cikk

Titoktartás

A tagállamok biztosítják, hogy az ezen irányelv rendelkezéseit végrehajtó hatóságokat a feladataik teljesítése során tudomásukra jutott valamennyi információ vonatkozásában kösse a titoktartás a nemzeti jogban meghatározott elve.

42. cikk

Jelentéstétel

A Bizottság legkésőbb 2009. december 1-ig jelentést készít az Európai Parlament és a Tanács számára ezen irányelv alkalmazásáról, és javaslatot tesz a szükséges módosításokra. A tagállamok a Bizottság részére minden olyan információt megküldenek, amely a jelentés összeállításához megfelelő lehet. A jelentés benyújtását követően a Bizottság kétévenként jelentést tesz az Európai Parlamentnek és a Tanácsnak ezen irányelvnek a tagállamokban történő alkalmazásáról.

43. cikk

Átültetés

A tagállamok 2007. december 1-ig hatályba léptetik azokat a törvényi, rendeleti és közigazgatási rendelkezéseket, amelyek szükségesek ahhoz, hogy ennek az irányelvnek megfeleljenek. ►C1 A 15. cikk rendelkezéseit illetően a tagállamok 2008. december 1-ig hatályba léptetik azokat a törvényi, rendeleti és közigazgatási rendelkezéseket ◄, amelyek szükségesek ahhoz, hogy ennek az irányelvnek megfeleljenek. Erről haladéktalanul tájékoztatják a Bizottságot.

Amikor a tagállamok elfogadják ezeket a rendelkezéseket, azokban hivatkozni kell erre az irányelvre, vagy azokhoz hivatalos kihirdetésük alkalmával ilyen hivatkozást kell fűzni. A hivatkozás módját a tagállamok állapítják meg.

A tagállamok közlik a Bizottsággal nemzeti joguknak azokat a rendelkezéseit, amelyeket az ezen irányelv által szabályozott területen fogadnak el.

▼B

44. cikk

Átmenet

A tagállamok a 43. cikkben meghatározott törvényi, rendeleti és közigazgatási rendelkezéseket alkalmazzák a 2007. december 1-je után benyújtott menedékjog iránti kérelmekre, és a 2007. december 1-jét követően kezdeményezett, a menekültstátusz visszavonására irányuló eljárásokra.

45. cikk

Hatálybalépés

Ez az irányelv az *Európai Unió Hivatalos Lapjában* való kihirdetését követő huszadik napon lép hatályba.

46. cikk

Címzettek

Ennek az irányelvnek az Európai Közösséget létrehozó Szerződéssel összhangban a tagállamok a címzettjei.

▼B

I. MELLÉKLET

Az „eljáró hatóság” fogalmának meghatározása

Ezen irányelv rendelkezéseinek végrehajtása során, Írország, amennyiben a módosított 1996. évi *Refugee Act* 17. cikk (1) bekezdése továbbra is hatályban marad, jogosult az alábbiak megfontolására:

— *„eljáró hatóság”:* az ezen irányelv 2. cikkének e) pontjában meghatározott döntéshozó hatóság az arra irányuló vizsgálat tekintetében, hogy az eset körülményeitől függően egy menedékkérőt menekültnek minősítsenek-e vagy sem, az *Office of the Refugee Applications Commissioner*; és

— *„elsőfokú határozat”:* az ezen irányelv 2. cikkének e) pontjában meghatározott elsőfokú határozat tartalmazza a *Refugee Applications Commissioner* arra vonatkozó ajánlásait, hogy az eset körülményeitől függően egy menedékkérőt menekültnek minősítsenek-e vagy sem.

Írország hivatalosan értesíti az Európai Bizottságot a módosított 1996. évi *Refugee Act* 17. cikk (1) bekezdése rendelkezéseinek bármely módosításáról.

▼B

II. MELLÉKLET

A biztonságos származási országok kijelölése a 29. cikk, és a 30. cikk (1) bekezdésének alkalmazásában

Egy ország akkor tekinthető biztonságos származási országnak, ha a jogi helyzete és a demokratikus rendszerben való jogalkalmazás helyzete és az általános politikai körülmények alapján kimutatható, hogy általában és következetesen nem tapasztalható a 2004/83/EK irányelv 9. cikkében meghatározott üldöztetés; nem alkalmaznak kínzást, sem kegyetlen, embertelen vagy megalázó bánásmódot vagy büntetést; és nem fenyeget általános erőszak sem nemzetközi, sem belső fegyveres konfliktushelyzetekben.

E vizsgálat elkészítése során számításba kell venni többek között azt, hogy milyen mértékben nyújtanak védelmet üldöztetés, vagy embertelen bánásmód ellen:

a) az ország vonatkozó törvényei és jogszabályai, és alkalmazásuk módja;

b) az emberi jogok és alapvető szabadságok védelméről szóló európai egyezményben és/vagy a polgári és politikai jogokról szóló nemzetközi egyezségokmányban és/vagy a kínzás elleni egyezményben meghatározott emberi jogok és szabadságok tiszteletben tartása, különösen az olyan jogoké, amelyektől az említett európai egyezmény 15. cikkének (2) bekezdése alapján nem lehet eltérni;

c) a visszaküldés tilalma elvének tiszteletben tartása a genfi egyezménynek megfelelően;

d) az ezen jogok és szabadságok megsértése elleni hatékony jogorvoslati rendszer biztosítása útján.

▼B

III. MELLÉKLET

A „kérelmező” vagy „menedékkérő” fogalmának meghatározása

Ezen irányelv rendelkezéseinek végrehajtása során Spanyolország, amennyiben az 1992. november 26-i „*Ley 30/1992 de Régimen jurídico de las Administraciones Públicas y del Procedimiento Administrativo Común*” és az 1998. július 13-i „*Ley 29/1998 reguladora de la Jurisdicción Contencioso Administrativa*” továbbra is hatályban marad, jogosult annak megfontolására, hogy az V. fejezet alkalmazásában a „kérelmező” vagy a „menedékkérő” az irányelv 2. cikk c) pontjában található fogalommeghatározása magába foglalja-e a fenti jogszabályok szerinti „*recurrentét*”.

Az V. fejezet szerinti hatékony jogorvoslathoz való jog gyakorlása tekintetében a „*recurrente*” ugyanazokra a garanciákra jogosult, mint az ezen irányelvben meghatározott „kérelmező” vagy „menedékkérő”.

Spanyolország értesíti a Bizottságot a fent említett jogszabály rendelkezéseinek bármely vonatkozó módosításáról.